

Príbeh Štefana Czucz: Ako sa z kvetinára stala sivá eminencia Mosta-Híd

Kariéra, vzťahy v politike a biznis.

 30. apr 2019 o 12:47 TREND

(Zdroj: Danglár/Trend)

Autor: Ján Kováč / Trend

Štefan Czucz rozbiehal podnikanie so svojim prvým obchodným partnerom Karolom Czinegem.

Ten v telefonickom rozhovore pre Trend opísal, ako to prebiehalo. Š. Czucz mal podľa neho zdroje na rozbeh podnikania, lebo ešte za bývalého režimu počas štúdia na vysokej škole pestoval a predával kvety.

Spoločný biznis rozbehli už v roku 1989 na základe povolenia vtedajšieho národného výboru. V januári 1991 si založili prvú eseročku s názvom CZ & CZ, export - import. Venovali sa najmä obchodu s výpočtovou technikou. „Zachytili sme vlnu, keď sa štátne orgány potrebovali vybaviť technikou,“ uvádza K. Czinege.

Podľa neho boli úspešní aj vďaka jeho kontaktom. K. Czinege na svojho bývalého parťáka nepovie krivé slovo. Podľa neho to bol úspešný a šikovný podnikateľ.

Predaj áut

V roku 1993 sa rozdelili. K. Czinege to vysvetľuje rozdielnymi predstavami do budúcnosti. Š. Czucz viac zaujímal obchod, jeho technika.

K. Czinege ďalej pokračoval v obchode s počítačovou technikou, biznis rozšíril o pobočky v Nitre a Košiciach. Firmu neskôr predal konkurenčnej Fax & Copy, ktorú, mimochodom, spoluvlastnil aj neskorší predseda SaS Richard Sulík.

Š. Czucz v rámci delenia biznisu prevzal firmu CZ & CZ Slovakia, z ktorej neskôr jedno CZ vypadlo.

Spoločnosť s novým názvom CZ Slovakia sa stala jeho vlajkovou firmou. Zameral sa na obchod s autami a nehnuteľnosťami. So svojou neskoršou manželkou Katarínou

Zlochovou založili v roku 1994 firmu RO-LEA, rodinný leasing áut a ostatné. Predaj áut mala v predmete činnosti aj ďalšia firma Czucz.

Czucz Pekáreň

Niet krajšej vône nad vôňu pečúceho sa chleba. Tak sa začína úspešný podnikateľský príbeh Czucz pekárne.

Zverejnil ho Hospodársky denník. Opisuje, ako Š. Czucz so svojím bratom Jozefom v roku 1994 oprášili remeslo svojho otca. Tomu ešte v roku 1950 komunisti znárodnili pekáreň. Czuczovci si podľa článku nemohli uplatniť reštitučné nároky, keďže starú budovu pekárne zbúrali.

V rámci malej privatizácie teda kúpili bývalú štátnu pekáreň. „Splácať štvormiliónový úver [v slovenských korunách – pozn. TREND] na 23-percentný úrok, ktorý sme museli splatiť za štyri roky, bola pekná drina,“ cituje jeho slová vtedajšia tlač.

Podľa K. Czinegeho pekáreň riadil len Jozef. Brat Štefan ju iba financoval a pozornosť venoval svojim ďalším obchodom.

Začínal s rekonštrukciami

Čoraz väčšiu váhu v ňom zohrávali nehnuteľnosti. Firma CZ Slovakia, ktorej bol konateľom, v roku 1999 kolaudovala dve vlastné stavby. Boli to rekonštrukcie historických budov v centre Bratislavy.

“Nominácia do vedenia štátneho Transpetrolu za prvej vlády Mikuláša Dzurindu bola rozhodujúcim momentom v kariére Štefana Czucza.”

Prvou z nich bola vila na Kuzmányho ulici v Bratislave. Podľa portálu Pluska.sk ju CZ Slovakia najskôr prenajímala a potom predala oligarchovi Olegovi Deripaskovi, ktorý je považovaný za najbohatšieho Rusa. Firmu oficiálne vlastní firma Slavreality, za ktorou je cyperská schránka.

Konateľom bol na začiatku Rus Georgy Oganov, dnes ním je ďalší Rus Stanislav Karabut. Obaja podľa zahraničných médií pracujú pre O. Deripasku. Ten mal podľa Plusky za vilu zaplatiť päť miliónov eur.

Druhá Czuczova rekonštrukcia sa tiež odohrala v bratislavskom Starom Meste, na rohu Klemensovej a Dunajskej ulice. Budovu dnes vlastní dcérska firma maďarskej OTP Banky. S tou CZ Slovakia spolupracuje najmenej v jednom ďalšom prípade. Spoluvlastní budovu oproti Alizé nad Michalskou bránou, v ktorej má banka pobočku.

V realitnom biznise sa Š. Czucz v roku 1998 stretol aj so Štefanom Belešom, ktorý je dnes predsedom predstavenstva poprednej developerskej firmy Cresco Group.

Spoločne kúpili podiely vo firme Grafia Krasňany. „Išlo o snahu spolupracovať v oblasti real estate developmentu, ktorá sa však nakoniec nezrealizovala,“ tlmočil Belešove slová marketingový riaditeľ Cresca Pavel Baslík.

Zaskočila manželka

V roku 1999 sa Š. Czucz vzdal funkcií vo svojich firmách a stal sa šéfom Transpetrolu. Konateľkou jeho spoločností sa stala jeho manželka Katarína, Š. Czucz zostal majiteľom.

Za Czuczovho pôsobenia v Transpetrole dokončila CZ Slovakia dosiaľ svoju najznámejšiu bratislavskú stavbu – polyfunkčnú budovu na Dunajskej ulici v Bratislave. Tú, pred ktorou je socha herca Júliusa Satinského na bicykli.

Časť priestorov v nej vlastní dodnes.

Veľké peniaze v Transpetrole

Nominácia do vedenia štátneho Transpetrolu za prvej vlády Mikuláša Dzurindu bola rozhodujúcim momentom v kariére Š. Czucza. Dovtedy sa prebíjal na otvorenom, konkurenčnom trhu. Zrazu sa stal šéfom štátneho energetického monopolu. Prepravca ropy a správca ropovodu Družba rozhodoval o miliardách slovenských korún, ktoré nepatrili jemu, ale štátu.

Jeho prvá veľká kauza sa týkala pochybných obchodov s akciami vtedajších Východoslovenských železiarní (VSŽ) v rokoch 2001 a 2002. Transpetrol dostal od vlády poverenie, aby skupoval akcie VSŽ, aby ich potom mohol v jednom balíku predať americkej firme U.S. Steel.

Podľa medializovaných informácií ich vo veľkom kupoval aj od finančnej skupiny Penta, ktorá ich predtým získavala od drobných akcionárov.

Namiesto predaja týchto akcií oceliarskemu gigantu ich však nečakane a expresne predal na burze, kde už na ne čakali finančné skupiny Istrokapitál, Penta a J&T.

Obchod komplikoval vstup strategického investora do VSŽ a podľa medializovaných informácií na ňom prerobil. Transpetrol podľa denníka Sme kupoval akcie v priemere za 209 slovenských korún za kus, žralokom z Istrokapitálu ich predal za 160 korún.

Konanie štátu a Czuczovho Transpetrolu podráždilo zástupcov U.S. Steelu aj vedenie VSŽ. To predtým podľa Sme prejavilo ochotu kupovať vlastné akcie po 200 korún za kus.

Béla Bugár. (zdroj: TASR)

Provízia 3,5 milióna dolárov

Šéfom niekdajšej Strany maďarskej koalície (SMK) bol v období Gorily a privatizácií energetických podnikov súčasný líder Mosta-Híd Béla Bugár. Podľa Obchodného registra SR bývajú so Š. Czuczom na tej istej šamorínskej ulici. Ten si už za druhej Dzurindovej vlády vytvoril renomé sivej eminencie SMK.

Š. Czucz bol aj pri tom, keď štát predával 49-percent akcií Transpetrolu ruskej skupine Jukos v roku 2002. Bola to jedna z transakcií, ktorú opisuje údajný spravodajský spis Gorila. Podľa neho bola kúpna cena dohodnutá na sto miliónov amerických dolárov, z čoho 3,5 milióna mala byť provízia.

„Hybnou silou v transakcii je však SMK, ktorá bude rozdeľovať províziu (Czucz) a provízia pôjde napoly medzi Malchárka a SMK. SMK chce transakciu s Transpetrolom stihnúť do volieb,“ píše sa v Gorile.

Ak je Gorila pravdivá, SMK zohrala podobnú úlohu pri privatizácii štátnych podnikov ako SDKÚ. Predstavovali dve skupiny, ktoré medzi sebou súperili o vplyv a provízie: na jednej

strane SDKÚ a spolumajiteľ Penty Jaroslav Haščák, na druhej strane SMK a jej lobisti. Za najvplyvnejšieho oligarchu bol v tom období považovaný Oszkár Világi, ktorý mal podľa Gorily vo Fonde národného majetku svojich „otrokov“.

Rovnako ho opisuje aj spis Gorila. Politici a veľkopodnikatelia vrátane O. Világho a J. Haščáka autenticitu a pravdivosť Gorily spochybňujú. Ani doterajšie výsledky vyšetrovania nepotvrdili pravdivosť spisu a Ústavný súd označil odpočúvanie za nezákonné.

Š. Czucz vraví, že nahrávku Gorily nepočul, čítal len knihu, ktorá podľa neho obsahovala nepravdivé informácie.

„Ja osobne, vzhľadom na skutočnosť, že som takouto kompetenciou (teda splnomocnenie na predaj akcií zo strany investora) nikdy nedisponoval, som ju logicky nevedel a nemohol realizovať. Zúčastnil som sa len na pracovnom rokovaní na strane akcionára, kde som bol ním pozvaný, keď sa potenciálny investor prezentoval. Tam sa moja úloha skončila,“ reaguje pre TREND Š. Czucz prostredníctvom svojej asistentky Veroniky Titurusovej.

Š. Czucz zostal vo vedení Transpetrolu aj po príchode Jukosu. Odišiel, až keď firmu naspät ovládol štát v roku 2009.

Základy v Dopravoprojekte

Czuczova developerská skupina rástla už v období, keď viedol Transpetrol. Jej základy sa začali tvoriť v najznámejšej slovenskej inžinierskej firme Dopravoprojekt.

Czuczova významná spoločnosť Trajekt plus je právnou nástupkyňou firmy Trajekt. Kedysi to bola dcérska firma Dopravoprojektu. Trajekt v roku 2003 skupoval akcie Dopravoprojektu. Minoritným akcionárom Dopravoprojektu sa to nepáčilo, a preto sa rozhodli aj svoje akcie v Dopravoprojekte prediť.

Dostali sa k nim osoby z Czuczovho okolia. Aj pri tejto významnej transakcii bola finančná skupina Istrokapitál. Jej blízke firmy v roku 2003 ovládli 40 percent Dopravoprojektu.

Onedlho sa majiteľmi týchto akcií stali cez svoje eseročky Jangen a Tedak dvaja podnikatelia blízki Š. Czuczovi - Ján Genčík a Martin Belan. Obe firmy sa zlúčili a pod názvom Tedak fungujú doteraz.

Podieľali sa na významných Czuczových developerských projektoch - Bezručova a Nový Ružinov. Do predstavenstva Trajektu aj Dopravoprojektu následne vstúpili viaceré osoby blízke Czuczovi.

“Czucz vraví, že nahrávku Gorily nepočul, čítal len knihu, ktorá podľa neho obsahovala nepravdivé informácie.”

Hmla okolo Sereďe

Keď Š. Czucz odchádzal z vedenia Transpetrolu, jemu blízke firmy už vlastnili mnohomiliónové aktíva. Len tri najvýznamnejšie - CZ Slovakia, Trajekt Plus a Rebod SK mali v roku 2009 majetok v účtovnej hodnote 143 miliónov eur. Najväčšou z nich bola firma Rebod SK.

Spoločnosť vlastní Priemyselnú zónu Sereď - Juh, ktorú si CZ Slovakia uvádza medzi svojimi referenciami.

Projekt pripravovala firma Rebod, ktorá ho neskôr previedla na spriaznenú spoločnosť Rebod SK. Oficiálne je majoritnou majiteľkou tejto firmy Renáta Bódišová, realita môže byť iná. Rebod SK mala v roku 2009 majetok v hodnote 101,7 milióna eur.

Podľa účtovných závierok firma financovala výstavbu najmä z „ostatných kapitálových fondov“, ktoré na začiatku dosahovali výšku 90 miliónov eur. Do tejto položky sa píše napríklad vklady majiteľov firmy. R. Bódišová pre TREND píše, že Š. Czucz sa na týchto zdrojoch nepodieľal. Nie je teda jasné, odkiaľ tieto peniaze prišli.

Spolupracovníci

R. Bódišová je blízkou spolupracovníčkou Czuczovej skupiny a napríklad vo firme Trajekt Plus bola aj predsedníčkou predstavenstva. Ako vlastník Trajekt Plus bola dokonca v roku 2013 v Obchodnom registri SR nakrátko napísaná spoločnosť Rebod SK. Je to však zvláštne, lebo nikde neodznelo, že by Š. Czucz tento projekt predával a potom zase kupoval.

Vo firme Multi Soldi, ktorú vlastní syn Czuczovej manželky, bola zase R. Bódišová prokuristkou.

R. Bódišová vraví, že CZ Slovakia pre nich robí v Sereďi komplexný projektový manažment na základe zmluvy o poskytovaní služieb z roku 2013. „Cieľom tejto zmluvy je využitie dlhoročného know-how spoločnosti CZ Slovakia v oblasti realitného developmentu,“ uvádza R. Bódišová.

Potom sú tu prepojenia cez ďalšie osoby. Vo firme Rebod figuroval Juraj Méry, podobne ako vo firme Trajekt, ktorá skončila u Š. Czucz. J. Méry sa vlni uchádzal o miesto predsedu Úradu pre verejné obstarávanie.

Je tu aj prepojenie cez Kanadanov s priezviskom podobným Czuczovmu. Napríklad Catherine Ann-Marie Cutz sa stala členkou Dozornej rady CZ Slovakia. Podľa portálu Finstat.sk zmenila priezvisko z Cutz na Havercroft. A istý Jeffrey Ian Havercroft je zase v dozornej rade firmám Rebod aj Rebod SK.

Ako získať dotáciu

Ak sa Š. Czucz v skutočnosti len skrýva za R. Bódišovou, dá sa mu porozumieť, keď si spolu prejdeme základnú genézu seredského priemyselného parku. Projekt rozbiehala akciovka Rebod, ktorá vlastnila sto hektárov pozemkov pri rýchlcoeste R1.

Firma ešte v roku 2009 nahovárala predstaviteľov mesta na spoluprácu. Cieľom bolo získať peniaze z eurofondov na vybudovanie inžinierskych sietí a prístupové komunikácie.

Spoločnosť Rebod sľúbila, že zabezpečí financie, projektovú dokumentáciu a jej schvaľovanie. Na to mala previesť desať hektárov pozemku za symbolické jedno euro na mesto, aby bolo možné podať žiadosť o grant.

Na začiatku to vyzeralo nádejne. Mesto s firmou aj podpísalo zmluvu o spolupráci. No napokon projekt nepodporili mestskí poslanci, a tak sa nerealizoval.

Investor s predstaviteľmi mesta to však nevzdal. Projekt prevzala spriaznená firma Rebod SK. Tá v roku 2013 podpísala s mestom memorandum o pokračovaní spolupráce na projekte priemyselného parku.

V roku 2015, čiže za jednofarebnej vlády Smeru, vyhlásilo Ministerstvo hospodárstva SR novú, podobne zameranú výzvu. Tentoraz malo ísť o podporu zo štátneho rozpočtu. Vyčlenilo na to šesť miliónov eur. Väčšinu tejto sumy, 4,5 milióna eur, získalo mesto Sereď, ktoré bolo partnerom Rebod SK.

Do výzvy sa prihlásili ďalší štyria uchádzači. Dvaja z nich nespĺnili jej podmienky. Ďalší dvaja síce áno, dostali však oveľa menšiu podporu. Obec Kostolné Kračany žiadala 5,4 milióna eur, no dostala 0,5 milióna. Obec Víglaš namiesto požadovaných 3,6 milióna získala jeden milión eur.

„Máme spolu šesť investorov, ktorí čakajú len na to, aby sa urobila infraštruktúra. Dostali sme na ňu milión, žiadali sme však tri milióny. My už máme vysúfaženého stavebníka za dva milióny. Peniaze nám chýbajú. Investori tu však reálne sú, prinesú vyše tristo pracovných miest pre miestnych. Miera nezamestnanosti je pätnásť percent,“ uvádzal pre portál pluska.sk starosta Víglaš Róbert Záchenský.

Podľa plusky dostalo mesto Sereď najviac peňazí aj napriek tomu, že v hodnotení získalo najmenej bodov. Firmu Rebod SK mal na rokovaniach zastupovať manažér CZ Slovakia Juraj Juritka. Práva stavebníka podľa portálu previedol investor na mesto v máji 2015, krátko po vyhlásení výzvy.

Vo vlastníctve mesta pozemky zostali len nakrátko. Hneď po dokončení projektu sa ich majiteľom stala firma Sereď Logistics and Industry. Táto firma kúpila časť priemyselného parku, ktorý zahŕňal aj nehnuteľnosti, na ktoré mesto získalo dotáciu.

Konateľom firmy Sereď Logistics bol pri jej založení Daniel Futej, ktorý v minulosti čelil podozreniu, že spravuje majetok podnikateľa blízkeho Smeru J. Širokého. Bol napríklad oficiálnym spoluvlastníkom zdravotnej poisťovne Dôvera, reálnym majiteľom bol však podľa kuloárnych informácií J. Široký.

Firmu Sereď Logistics and Industry vlastní ruský developer Andrej Šarkov. Jeho firma PNK Group si tam dala postaviť logisticko-skladovú halu. Do areálu si nastahoval svoje logistické centrá aj obchodný reťazec Lidl a firma Mountpark.

Biznis so Širokým

Druhou najväčšou firmou Czuczovej skupiny bola v roku 2009 spoločnosť Trajekt Plus s aktívami 22,4 milióna eur.

Trajekt Plus spolu s firmou J. Širokého Druhá strategická budujú medzi bratislavským nákupným centrom Avion a letiskom Pharos Business Park. Už sa doň nasťahovalo zopár obchodných sietí, napríklad Decathlon či Bauhaus. Väčšina pozemkov dodnes nie je zastavaná. Vlastnia ich stále najmä Širokého a Czuczove firmy.

Podľa pôvodných plánov mienili investori popri obchodných priestoroch budovať aj kancelárie.

Text pôvodne vyšiel v týždenníku Trend.

Tento text ste mohli čítať vďaka tomu, že platíte za obsah. Vážime si to.